

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobců: **a) Ing. F. B., b) H. B.,** oba zastoupeni JUDr. Alenou Malachovou, advokátkou se sídlem Studentská 946/4, Znojmo, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina,** se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2015, č. j. KUJI 54608/2015, sp. zn. OUP 205/2015-Ko-2, v řízení o kasačních stížnostech žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2017, č. j. 29 A 155/2015 - 100,

takto:

I. Kasační stížnosti **se zamítají.**

II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech **nepřiznává.**

IV. Ustanovené zástupkyni žalobců, JUDr. Aleně Malachové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování žalobců v řízení o kasačních stížnostech v částce 5880 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Včasně podanými kasačními stížnostmi totožného obsahu brojí žalobce a) a žalobkyně b) [dále jen „stěžovatelé“] proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“).

[2] Krajský soud napadeným rozsudkem zamítl žaloby stěžovatelů směřující proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) a rozhodl o nákladech žalobního řízení. Rozhodnutím žalovaného bylo k odvolání stěžovatelů změněno rozhodnutí Městského úřadu Moravské Budějovice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 5. 5. 2015, č. j. MUMB/OVUP/7872/2015, sp. zn. Výst-2891/2006-ODSN-No (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí došlo k zúžení okruhu účastníků řízení (vlastníků rozhodnutím dotčeného pozemku), zatímco ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí žalovaným potvrzeno.

[3] Výrokem prvostupňového rozhodnutí stavební úřad postupem podle § 88 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 30. 6. 2006 (dále jen „stavební zákon“), „nenařídil“ odstranění stavby označené jako „Oplocení mezi pozemky“ na pozemku st. p. X v katastrálním území X, jejímž vlastníkem byla B. G. (dále jen „vlastník“).

[4] Z obsahu správního spisu vyplývá, že stavební úřad na základě podnětu stěžovatelů a po provedení místního šetření (dne 16. 5. 2006) zjistil, že vlastník (tehdy manželé S. a B. G.) zahájil nepovolenou stavbu na blíže neurčených hranicích mezi pozemky p. č. X a X v k. ú. X (dále veškeré zmíněné pozemky náleží do tohoto katastrálního území, není-li uvedeno jinak). Následně stavební úřad zahájil z moci úřední řízení o odstranění stavby oplocení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, o čemž vyrozuměl účastníky řízení přípisem ze dne 25. 5. 2006. Poté stavební úřad při místním šetření spojeným s ústním jednáním dne 8. 6. 2006 dospěl k názoru, že stavba oplocení již byla v mezidobí stavebníkem odstraněna, a řízení o odstranění stavby proto zastavil usnesením ze dne 13. 11. 2006 pro bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“); Nejvyšší správní soud poznamenává, že stavební úřad v uvedeném usnesení nesprávně odkazoval na ustanovení správního řádu o zastavení řízení pro nezaplacení správního poplatku, namísto odkazu na ustanovení § 66 odst. 2, které jedině připadalo v dané věci v úvahu. Ještě dne 13. 6. 2006 však manželé G. oznámili stavebnímu úřadu drobnou stavbu označenou jako „zhotovení oplocení mezi pozemky parc. č. X a X formou drátěného plotu“ (tedy přísně formálně vzato odlišnou stavbu, než která byla předmětem výše popsaného řízení o odstranění stavby; pozn. NSS), přičemž jim stavební úřad v reakci následujícího dne sdělil, že proti provedení takto ohlášené stavby nemá žádných námitek. Ohledně posledně zmíněné stavby totiž stavebníci v ohlášení tvrdili, že oplocení bude umístěno pouze na jejich pozemku p. č. X a nebude zasahovat na pozemek p. č. X, který patří stěžovatelům.

[5] Usnesení stavebního úřadu ze dne 13. 11. 2006 o zastavení řízení bylo napadeno odvoláním, o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 9. 2009, č. j. KUJI 70765/2009, tak, že napadené usnesení stavebního úřadu změnil a řízení zastavil právě podle § 66 odst. 2 správního řádu, neboť se v podstatě ztotožnil se stavebním úřadem v tom, že odpadl předmět řízení. Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že stěžovatelé zaměnili dvě různé stavby oplocení, a tudíž dvě různá řízení podle stavebního zákona.

V prvním případě se jednalo o řízení o odstranění stavby, jejíž odstranění bylo zjištěno stavebním úřadem dne 8. 6. 2006, pročež došlo k zastavení řízení pro bezpředmětnost. Naproti tomu odvolání stěžovatelů již nesměřovalo proti řízení ve věci nové stavby oplocení, která byla stavebníky ohlášena vůči stavebnímu úřadu dne 13. 6. 2006. Jelikož se jednalo o jinou stavbu oplocení, žalovaný konstatoval, že stavební úřad zastavil původní řízení o odstranění (prvotní) stavby oplocení v souladu se zákonem. Stěžovatelé napadli uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu. Krajský soud ji shledal důvodnou a rozsudkem ze dne 24. 4. 2012, č. j. 29 Ca 217/2009 - 87, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Připomněl, že ve věci již rozhodoval rozsudkem ze dne 30. 4. 2009, č. j. 29 Ca 90/2007 - 49. Tehdy žalovanému uložil se věcí zabývat v rozsahu uplatněných odvolacích námitek. Žalovaný však neodstranil vytčená pochybení a nové rozhodnutí tedy bylo i nadále nepřezkoumatelné. Krajský soud nesouhlasil s názorem, že se námitky a návrhy žalobců týkaly jiného správního řízení. Žalovaný byl navíc vázán předchozím právním názorem soudu. Žalovaný se v novém rozhodnutí o odvolání opět nevypořádal se všemi návrhy a odvolacími námitkami a blíže nezdůvodnil, proč neprovedl navržené důkazy. Žalobci vznášeli v řízení před stavebním úřadem rozsáhlé námitky a návrhy na provedení důkazů o důvodech pro pokračování správního řízení o odstranění stavby. Označili důkazní návrhy o tom, že manželé G. postavili na jejich pozemku plot. Geodetická organizace dosud neprovedla vyznačení hranice mezi pozemky p. č. X a X. Hranice mezi pozemky byla v roce 1993 vytyčena soudním znalcem ve znaleckém posudku. V terénu se dosud nachází znalcem do země zaražená tyč a znalec v posudku uvádí, že hranice je od železné tyče vzdálena 0,53 m. Manželé G. proto podle názoru stěžovatelů nemohou prokázat, že postavili plot dle dokumentace uvedené v ohlášení drobné stavby ze dne 13. 6. 2006.

[6] Výše popsaný rozsudek krajského soudu ze dne 24. 4. 2012, č. j. 29 Ca 217/2009 – 87, byl následně napaden kasační stížností žalovaného, kterou Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou a zamítl rozsudkem ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 76/2012 – 35. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud aproboval výše popsaný názor krajského soudu, přičemž konstatoval, že „[p]*odstatou věci je dlouhodobý spor mezi žalobci a manželi G. o určení hranice mezi jejich sousedícími pozemky. Umístění oplocení má nepochybně zásadní význam pro faktické poměry v území. Plot bude představovat faktickou hranici mezi oběma pozemky bez ohledu na to, kde přesně se tato hranice nachází. Z protokolu o místním šetření ze dne 16. 5. 2006 plyne, že předchozí jednání o oplocení pozemků nebyla úspěšná a spor o hranici pozemků trvá již od roku 1991. Řízení o odstranění oplocení bylo zahájeno oznámením ze dne 25. 5. 2006.* (...) *Je tedy veden spor o skutečnou hranici mezi pozemky. Za takové situace je přinejmenším překvapivé, pokud dne 13. 6. 2006 ohlašují manželé G. drobnou stavbu oplocení mezi oběma pozemky a následujícího dne jim stavební úřad sděluje, že proti provedení drobné stavby nemá námitek. Řízení o odstranění stavby nebylo skončeno a stále bylo účinné předběžné opatření, kterým stavební úřad zakázal pokračovat ve stavbě oplocení. Přestože byl k ohlášení předložen situační plánek, nelze z něj bezpečně zjistit, že se nově ohlašované povolení skutečně nachází zcela na pozemku manželů G. Ze spisu neplyne, jakým způsobem stavební úřad zjišťoval, že se ohlašované oplocení skutečně nachází na pozemku manželů G. Rovněž není zřejmé, zda stavební úřad považoval ohlašované oplocení za dočasné, jak se o tom zmiňují manželé G. v situačním plánku a jak o tom hovořil zástupce manželů G. při místním šetření v rámci státního stavebního dohledu. Sdělení stavebního úřadu, že nemá námitek proti ohlašované stavbě, totiž nehovoří o provizorním oplocení. Podle stěžovatele je naopak ohlášená*

stavba důvodem, pro který se vůbec nebude zabývat námitkami stěžovatelů. Sdělení, že stavební úřad nemá námitek proti ohlašované stavbě, bylo navíc doručováno pouze manželům G. Žalobci neměli možnost dosáhnout projednání svých námitek v řízení o ohlášení stavby a stěžovatel ani netvrdil, že tuto možnost měli a nevyužili ji. (...) *Zdejší soud se již v minulosti zabýval problematikou aplikace § 66 odst. 2 správního řádu v rozsudku ze dne 28. 7. 2011, čj. 5 As 30/2011 - 93 a dospěl k závěru, že podle tohoto ustanovení nelze postupovat při vydání usnesení o zastavení řízení o odstranění stavby. V podrobnostech odkazuje zdejší soud na odůvodnění uvedeného rozsudku, které je dostupné na www.nssoud.cz. Shodně jako v uvedeném rozsudku i nyní Nejvyšší správní soud konstatuje, že stavební úřad měl vydat rozhodnutí podle § 67 správního řádu, proti kterému je přípustný opravný prostředek.* (...) *Postup podle § 66 odst. 2 správního řádu je přípustný tehdy, pokud v řízení nastanou skutečnosti objektivního charakteru, v důsledku kterých nelze v řízení dále pokračovat. Jestliže je správní orgán oprávněn z úřední činnosti zahájit správní řízení, musí mít rovněž možnost takové řízení zastavit. Společným rysem těchto předpokladů je, že v jejich důsledku nemohou utrpět práva účastníků řízení. Proto není třeba, aby byl k dispozici opravný prostředek proti takovému usnesení. [28] Ani jeden z předpokladů uvedených v § 66 odst. 2 správního řádu nenastal v souzené věci. Pokud by mohl stavební úřad zastavit za této situace řízení o odstranění stavby usnesením podle § 66 odst. 2 správního řádu, nejenže by účastníkům upřel právo podat proti rozhodnutí opravný prostředek, ale rovněž by neměl povinnost jim takové usnesení doručit. Takový postup by byl nepochybně v rozporu s požadavkem předvídatelnosti rozhodování správního orgánu a rovněž by tím stavební úřad zabránil účastníkům řízení uplatnit v řízení své stanovisko.“*

[7] Žalovaný se v reakci na zrušující rozsudek krajského soudu ze dne 24. 4. 2012, č. j. 29 Ca 217/2009 – 87, znovu zabýval odvoláním stěžovatelů proti usnesení stavebního úřadu ze dne 13. 11. 2006 o zastavení řízení o odstranění stavby, a rozhodl o něm rozhodnutím ze dne 30. 10. 2013, č. j. KUJI 73799/2013, sp. zn. OUP 213/2013-Ko-8, tak, že usnesení stavebního úřadu zrušil a vrátil mu věc k novému projednání. Při tom stavební úřad zavázal, aby provedl řádné a úplné dokazování k prověření a posouzení stávající stavby oplocení s ohledem na její současný právní stav, popř. způsob jejího povolení a přesného umístění na pozemku či pozemcích dotčených stavbou, a to nezbytným ústním jednáním spojeným se šetřením na místě samém a popř. i získáním dalších důkazů v pokračujícím správním řízení.

[8] Při následném ústním jednání dne 30. 1. 2014 bylo zjištěno, že mezi pozemky p. č. X a X se nachází oplocení provedené z drátěného pletiva o výšce 128 cm. Nepodařilo se však zjistit, na kterém pozemku se toto oplocení nachází. Délka oplocení činila 11,5 m, přičemž bylo provedeno na sedmi dřevěných sloupcích a dvou krajních ocelových sloupcích. Dne 7. 3. 2014 obdržel stavební úřad žádost vlastníka oplocení o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad tudíž probíhající řízení o odstranění stavby usnesením ze dne 10. 3. 2014, č. j. MUMB/OVUP/6018/2014, přerušil kvůli posouzení předběžné otázky, k jejímuž posouzení sice byl sám příslušný, nicméně nemohl k němu dojít v rámci společného řízení. Dne 11. 6. 2014 obdržel stavební úřad oznámení vlastníků oplocení, že toto oplocení bylo odstraněno. Dne 3. 11. 2014 došlo ke změně okruhu účastníků řízení v důsledku úmrtí S. G. Dne 9. 2. 2015 provedl stavební úřad kontrolní prohlídku stavby, o čemž protokoloval tak, že oplocení mezi pozemky p. č. X a X bylo odstraněno v plném rozsahu. Následně stavební úřad přistoupil k vydání výše označeného prvostupňového rozhodnutí, kterým rozhodl o nenařízení odstranění stavby oplocení.

[9] V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí stavební úřad především uvedl, že účelem řízení o odstranění stavby je uvedení právního a skutkového stavu do souladu, a to buď nařízením odstranění stavby, nebo vydáním dodatečného stavebního povolení. Jeví se jako nehospodárné projednávat odstranění či dodatečné povolení takové stavby, jestliže předmětná stavba v současné době fyzicky neexistuje a byla odstraněna v plném rozsahu, jak vyplývá z kontrolní prohlídky dne 9. 2. 2015. Ve smyslu stavebního práva se tedy nejedná o nepovolenou stavbu. V takovém případě je namístě vydat rozhodnutí o nenařízení odstranění stavby (zde stavební úřad odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011 – 93). Rovněž zdůraznil, že stěžovatel a) zápisem do protokolu dne 30. 4. 2015 potvrdil skutečnost, kterou si stavební úřad ověřil na místě samém, a sice že oplocení mezi pozemky p. č. X a X bylo odstraněno v plném rozsahu, jak vyplývá z protokolu ze dne 9. 2. 2015 včetně fotodokumentace.

[10] Žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 7. 8. 2015, č. j. KUJI 54608/2015, sp. zn. OUP 205/2015-Ko-2, zejména předznamenal, že obsáhlé odvolání stěžovatelů skýtalo množství vzájemně se prolínajících a repetitivních námitek, směřujících jednak proti tvrzeným procesním pochybením stavebního úřadu, jednak i proti dosud nevyjasněným majetkoprávním vztahům (průběh společné hranice pozemků v terénu). V první řadě žalovaný k okruhu účastníků správního řízení uvedl, že stavebním úřadem byly nad rámec jako spoluvlastnice pozemku p. č. X uvedeny i A. M. a I. N., tedy pozůstalé dcery po S. G. Žalovaný však z dostupných podkladů katastru nemovitostí zjistil, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí byla jedinou vlastnicí uvedeného pozemku B. G. Proto žalovaný přistoupil k výše popsané změně výrokové části prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovaný se neztotožnil s námitkou nicotnosti prvostupňového rozhodnutí. Dále označil za nepochybné, že v současné době předmětná stavba již neexistuje, nicméně dříve prokazatelně existovalo. K požadavku stěžovatelů, aby stavební úřad nechal na vlastní náklady od oprávněné geodetické organizace vytýčit hranice mezi pozemky p. č. X, X, X a X podle dokumentace uložené na katastrálním úřadě, a dále k okruhu námitek týkajících se vlastnických práv a zpochybnění průběhu společné hranice mezi jednotlivými sousedními pozemky žalovaný konstatoval, že se jedná o námitky, které se svým charakterem týkají soudního řízení. Prokázání majetkoprávních vztahů v daném území je tedy možné pouze občanskoprávní, tj. soudní, cestou a stavební úřad není k těmto úkonům kompetentní. Rovněž nelze v rámci tohoto správního řízení požadovat vytýčení hranice pozemků na náklady stavebního úřadu z důvodu dřívějšího odstranění staveb hospodářských budov. Z uvedených důvodů žalovaný zamítl odvolání stěžovatelů.

[11] Krajský soud v napadeném rozsudku po obsáhlé rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a shrnutí uplatněné žalobní argumentace, vyjádření žalovaného, repliky stěžovatelů a proběhnuvšího jednání ve věci shledal žalobu nedůvodnou. Krajský soud zdůraznil, že předmětné oplocení již bylo odstraněno, proti čemuž stěžovatelé ostatně v průběhu správního řízení nic nenamítali. Stavební úřad provedl ve věci nezbytné úkony pro zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Účelem zahájeného řízení podle § 88 odst. 1 stavebního zákona bylo uvedení právního a skutečného stavu do souladu, a to buď nařízením odstranění stavby oplocení, nebo vydáním dodatečného stavebního povolení na tuto stavbu. Jelikož stavební úřad

prohlídkou dne 9. 2. 2015 zjistil, že stavba již fakticky neexistuje a byla v plném rozsahu odstraněna, nebylo důvodné ani hospodárné dále projednávat odstranění takové stavby. Krajský soud se ztotožnil s názorem stavebního úřadu, že v případech, kdy se nejedná o tzv. černou stavbu, neumožňuje stavební zákon ani správní řád zastavit řízení o odstranění stavby, a proto lze judikaturu Nejvyššího správního soudu v případech, kdy nebyly dány důvody pro zahájení řízení o odstranění stavby, aplikovat i na případy, kdy tyto důvody odpadly. Dále krajský soud vyjádřil názor, že v daném případě není přítomen žádný ze znaků nicotnosti prvostupňového rozhodnutí ani rozhodnutí žalovaného. Pokud jde o zjišťování skutečného stavu věci, krajský soud nedal zapravdu stěžovatelům v tom, že by podle rozhodnutí žalovaného mělo být oplocení kdysi umístěno právě na pozemku p. č. X a nikoli zároveň na pozemku p. č. X. Žalovanému se rovněž podařilo odstranit vadu řízení před stavebním úřadem, když z prvotně vymezeného okruhu účastníků řízení vyňal osoby, kterým nesvědčilo vlastnické právo ke kterémukoli z dotčených pozemků. Krajský soud rovněž uvedl, že stěžovatelé v žalobě namítali soubor námitek, který ovšem nemůže souviset s řízením o odstranění stavby oplocení. Takto nepatřičně namítali zničení reálného značení hranic mezi pozemky v terénu postupem stavebního úřadu v roce 1986. Stěžovatelé nemohou po stavebním úřadu požadovat, aby zaměřil a vytýčil hranici mezi dotčenými pozemky, a pokud mají zájem oplotit si svůj pozemek, mohou tak učinit za podmínek stanovených stavebním zákonem a jinými právními předpisy, a to na své vlastní náklady. Žaloba stěžovatelů rovněž obsahuje některé nejasné námitky, na které nelze pro nedostatek jejich specifikace blíže reagovat. Stěžovatelé například v žalobě namítli, že blíže neurčené správní řízení je přerušeno, aniž by však upřesnili, o jaké řízení se jedná. Obdobně stěžovatelé tvrdili, že z některého z civilních řízení soudních před Okresním soudem v Třebíči byl pořízen jako výstup znalecký posudek č. 151/1992 ze dne 29. 10. 1993, kterým měla být zjištěna odchylka ve vytýčení hranice mezi pozemky p. č. X a X, a to oproti hranici vyznačené manžely G., přičemž rozdíl měl činit pás o šířce 153 cm. Krajský soud zdůraznil, že určování hranic pozemků nebylo předmětem nyní přezkoumávaného řízení o odstranění stavby, zvláště v situaci, kdy bylo zjištěno, že stavba byla kompletně odstraněna a bylo vydáno meritorní rozhodnutí o tom, že odstranění stavby se nenařizuje. Pokud se stěžovatelé domnívají, že část jejich pozemku je užívána neoprávněně jejich sousedy, je třeba tento spor řešit občanskoprávní cestou, a to buď přímo dohodou s uživateli sousedního pozemku, nebo postupem civilního řízení soudního. Stanovení hranice mezi pozemky je s ohledem na skutková zjištění v této věci již nad rámec řízení o odstranění stavby. Stěžovatelům dal krajský soud zapravdu v tom, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by předmětná stavba stála pouze na pozemku p. č. X; s ohledem na obsah prvostupňového rozhodnutí však tato otázka spočívala zcela mimo meritum relevantní právní úvahy. Stavební úřad postupoval ve věci v souladu se zásadami správního řízení a v souladu s § 36 odst. 1 a 3 správního řádu umožnil všem účastníkům řízení se před vydáním napadeného rozhodnutí vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Z textu odvolání navíc nebylo zřejmé, s jakým konkrétním návrhem se stavební úřad nevypořádal. Závěrem odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud konstatoval, že členění rozsudku přizpůsobil struktuře podané (velmi obsáhlé) správní žaloby. V textu žaloby se námitky několikrát opakují a navzájem prolínají, přičemž jsou doplněny obsáhlou a doslovnou citací z napadeného rozhodnutí žalovaného a z dřívějších rozhodnutí krajského soudu. Nebylo však možné reagovat na každou jednotlivou větu v žalobě uvedenou, pročež tematické soubory žalobních námitek byly adresovány komplexním vypořádáním ve vzájemných souvislostech. Stěžovatelé

nepředložili ve správním řízení ani v řízení o žalobě žádný důkaz, jenž by vyvrátil pravdivost podkladů, které měl stavební úřad a žalovaný k dispozici pro účely vydání rozhodnutí v řízení o odstranění stavby.

[12] V totožných kasačních stížnostech stěžovatelé namítají porušování zákazu svévole veřejné moci od roku 1986 do současnosti. Jednotlivé kasační námitky tak, že nejprve citují část odůvodnění napadeného rozsudku, proklamují svůj nesouhlas s takto citovaným textem a kontrují citací buďto textu správní žaloby, nebo textu svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

[13] Podle stěžovatelů došlo k porušení jejich ústavně zaručeného práva na účinné právní prostředky nápravy podle čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a podle čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie.

[14] Stěžovatelé namítají, že po stavebním úřadu oprávněně požadovali a doposud požadují, aby napravil svoje pochybení z roku 1986, tj. nechal na vlastní náklady od oprávněné geodetické organizace vytýčit hranice mezi pozemky p. č. X, X, X a X. Stavební úřad je za odstranění hranic mezi pozemky z terénu plně odpovědný. Odstraněním budovy, na které byly hranice mezi předmětnými pozemky vyznačeny, porušil stavební úřad svou povinnost dle § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Vzhledem k tomu, že nedošlo k obnovení vyznačení hranic v terénu, nemohou stěžovatelé oplotit pozemek na skutečných hranicích evidovaných na katastrálním úřadě. Tím dochází k zásahu do jejich vlastnického práva, neboť v důsledku absence oplocení je jejich pozemek fakticky volně přístupný.

[15] Dále stěžovatelé krajskému soudu vytýkají, že nepřihlédl k rozličným „důkazům“, které předkládali v řízení o žalobě. Za tyto údajně opomenuté důkazy stěžovatelé označují konkrétní odvolací a žalobní námitky, které uplatnili v předcházejícím správním a soudním řízení.

[16] Stěžovatelé obecně nesouhlasí s názorem krajského soudu, že jejich žalobní námitky nebyly dostatečně konkrétní. Rovněž opětovně uvádějí, že na pozemku p. č. X nebylo oplocení postaveno.

[17] Konečně stěžovatelé uvádí, že proti soudcům senátu 29A krajského soudu opakovaně podávají námitky podjatosti, které jsou odůvodněny údaji o jejich dřívějších rozhodnutích v obdobné skutkově téměř stejné věci, pro něž se považuje předem za téměř vyloučené, že by v nyní projednávané věci mohli rozhodnout jinak, což se potvrdilo také v této věci.

[18] Stěžovatelé uzavírají, že výše uvedené skutečnosti samy o sobě frapantně porušují zásady spravedlivého procesu zakotveného normami mezinárodního i ústavního práva. Došlo zde prokazatelně ke svévoli, kterou zakazují ústavní imperativy zakotvené v čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[19] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým vyjádřil své ztotožnění.

[20] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů v podstatě předurčuje kvalitu rozhodnutí soudu o kasační stížnosti (srov. rozsudek ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 – 90, ze dne 5. 10. 2016, č. j. 3 Azs 138/2016 – 41, či ze dne 22. 6. 2017, č. j. 7 As 65/2017 – 30). Ve shodě s názorem krajského soudu a potažmo i žalovaného a stavebního úřadu Nejvyšší správní soud konstatuje, že zmíněných vlastností se podáním stěžovatelů nedostává. Jak uvedeno výše, kasační stížnost obsahuje buďto zcela obecná tvrzení o porušení vyjmenovaných základních práv stěžovatelů, nebo prosté citace částí odůvodnění napadeného rozsudku, které jsou následovány citacemi textu žalobních či odvolacích námitek. Ve své podstatě tedy kasační stížnost spočívá na tvrzení nezákonnosti napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], nicméně tato tvrzení jsou pohříchu navýsost obecně formulovaná.

[23] Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, „[n]*ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (viz také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30). V tomto smyslu tedy Nejvyšší správní soud shledává plně dostatečným napadený rozsudek; obdobně je přitom namístě (nezbytné) postupovat i při posuzování důvodnosti uplatněné stížní argumentace (níže). Nejvyšší správní soud nepovažuje za vhodné bezezbytku reprodukovat stěžovateli citované části textu napadeného rozsudku a v návaznosti na to přejímat jejich kasační námitky sestávající pro změnu z citací žalobních a odvolacích námitek.

[24] Z kasační stížnosti je patrné, že stěžovatelé setrvávají na svých původních premisách, tj. že údajným odstraněním stavby v roce 1986, která předtím umožňovala rozlišit v terénu hranice jednotlivých pozemků ve vlastnictví různých osob, tehdejší stavební úřad pochybil a uvedl tím v chod sled událostí vedoucí až k předmětnému řízení o odstranění stavby. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s posouzením podaným krajským soudem v napadeném rozsudku, a sice že tato tvrzená okolnost postrádá jakoukoli relevanci co do předmětu přezkumu v odvolacím, žalobním, a tím pádem i kasačním soudním řízení. Stěžovatelům bylo opakovaně ze strany správních orgánů i správních soudů vysvětleno, že zákonnost a věcná správnost prvostupňového rozhodnutí se posuzuje s ohledem na důvody, na kterých je takové rozhodnutí postaveno. V nynější věci je tímto důvodem nesporné a náležitě aktuální skutkové zjištění stavebního úřadu, že oplocení, které dříve existovalo v místech nejasného průběhu hranice mezi pozemky p. č. X a X, existovat přestalo. Již tato okolnost je dostatečným důvodem k vydání rozhodnutí o nenařízení odstranění stavby. Ze žalobní i kasační argumentace stěžovatelů je nicméně patrné, že nejsou ochotni nebo schopni tuto v zásadě nezpochybnitelnou premisu přijmout, čímž z právně-aplikačně jednoduchého případu vytvořili řetězec opakujících

se mimoběžných argumentů, jejichž svědomitým vypořádáváním správní orgány i správní soudy zabředávají stále hlouběji do stěžovateli roztočené spirály nelogičností a irelevantních argumentů.

[25] Nejvyšší správní soud rekapituluje, že prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu obstojí (po změně provedené rozhodnutím žalovaného v rámci odvolacího řízení) už jen na základě nesporného faktu, že stavba oplocení, ať již měla být ve skutečnosti umístěna přímo na neznatelné hranici mezi pozemky nebo pouze v její blízkosti, byla v průběhu řízení o odstranění stavby (včetně doby do skončení tohoto řízení) stavebníky prokazatelně odstraněna. Geografické umístění stavby, která prokazatelně neexistuje, ve vztahu ke sporné hranici pozemkového vlastnictví stěžovatelů a jejich sousedů je proto zcela nerozhodné a snaha o jeho upřesňování je tedy v samotné své podstatě absurdní. Umístění stavby, a s ním se pojící zákonný požadavek prokázání oprávnění stavebníka k zřízení stavby právě s takovým konkrétním umístěním, může samozřejmě představovat relevantní faktor v řízení o odstranění stavby jedině za nezbytného předpokladu, že taková stavba skutečně ve sporném místě existuje. Celá argumentace stěžovatelů je tudíž lichá již od své základní premisy. Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud zcela dostatečným a v rámci možností (odvisejících od struktury žaloby stěžovatelů) i přehledným způsobem vypořádal veškeré uplatněné žalobní námitky. Rovněž správně identifikoval podstatu věci samé, tj. otázku zjištění existence stavby oplocení v době správního řízení, a správně posoudil její relevanci ve vztahu k zákonnosti a věcné správnosti napadených správních rozhodnutí.

[26] Na základě uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Jelikož zároveň neshledal, že by napadený rozsudek trpěl některou z vad podle § 109 odst. 4 s. ř. s., ke kterým je jinak třeba v řízení o kasační stížnosti přihlédnout i nad rámec uplatněné stížní argumentace, zamítl kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, a proto nemají právo na náhradu nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému ovšem nevznikly náklady, které by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti, a které by mu tedy patřilo přiznat.

[28] K žádosti stěžovatelů ustanovil Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 17. 1. 2018, č. j. 2 As 434/2017 – 48, jejich zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Alenu Malachovou, advokátku se sídlem Studentská 946/4, Znojmo. Podle § 35 odst. 9 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu ustanoveného zástupce (je-li jím advokát) stát. Ustanovené zástupkyni náleží v souvislosti se zastupováním stěžovatelů odměna za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v rozhodném znění (dále jen „advokátní tarif“). Vzhledem k tomu, že ustanovená zástupkyně zastupovala oba stěžovatele, uplatní se ustanovení § 12 odst. 4 advokátního tarifu, a sice za každou další společně zastupovanou osobu při společném úkonu právní služby (kterým je i převzetí a příprava zastoupení stěžovatelů s totožnými kasačními stížnostmi) náleží ustanovené zástupkyni odměna jako za další úkon právní služby, snížená

však o 20 %. Ustanovené zástupkyni rovněž náleží jedna částka paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, neboť poskytla jeden společný úkon právní služby. Tarifní hodnota mimosmluvní odměny za poskytnutí jednoho úkonu právní služby se v případě řízení o kasační stížnosti odvíjí od § 9 odst. 4 ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu, a činí tedy 3100 Kč. Celkem proto ustanovené zástupkyni náleží 5880 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu